

Kui keel ei püsi hammaste taga

Tšehh läheb silmaarsti juurde. Arst osutab seinal suurtele tähtedele CVKPNWXY ja küsib, et kas võite ütelda, mis tähed on sinna kirjutatud.

– Miks ei või, ütleb mees. Ma koguni tunnen teda.

Blondiin tuleb tööintervjuule. Tulevane tööandja küsib, mis võõrkeeli ta valdab, ja vastusest paistab, et neiu on päris polüglott.

– Äрге nüüd öelge, et oskate veel esperantot ka!
– Muidugi oskan. Ma elasin seal kolm aastat.

Juku küsib koolis, et miks ta peab inglise keelt õppima.

– Selleks, ütleb õpetaja, et inglise keelt räägib pool maailma.
– Kas sellest siis veel ei piisa?

Mida ütleb Jaapani jõuluvana, kui ta uksest sisse astub?

– Kas siin peres on ka mõni tubli japs?
– Isa, kust tulevad lapsed, kes ei oska *r*-tähte ütelda?
– Kulg toob.

Emakeeleõpetaja kirjutab tahvlile lause: Võõramaalane suri nälga.

– Vaadake, lapsed, ja öelge, kus on lause alus? Jah, Risto!
– Ilmselt surnuaias.

Kuulsalt Kadaka turult armastas toidukraami ostmas käia ka professor Valdek Pall. Vaatab, lihaletil sealihakamakad, aga pekki on seal vaid hirmõhuke ribake. Pall küsib müüja käest kaastundlikult: Vabandage, kas see siga suri nälga?

Professor Eduard Väari seisab auditooriumis, leht näpus.

– Üliõpilased Heli Kopter, Jaana Lind ja Anna Käsi eksamile ei pääse. Kuulajate nimekirjade järgi on nad küll korralikult loengutel käinud, aga vastamas mitte kordagi.

Endine minister meenutab.

- Olen korra käinud isegi nii kaugel kui Ladina-Ameerikas. Küll oli siis kahju, et ma ei olnud koolis ladina keelt õppinud. Oleksin tahtnud ka rahvaga suhelda.

Inimsööjad püüdsid mehe kinni ja küsivad, mis ta nimi on.

- Mis sest minu nimest enam? imestab mees.
- Läheb menüüsse.

- Kas „ei” on teie viimane sõna?
- Jah.

*Matti Punttila soome keelenaljade kogumikke
„Haaskannäköinen tyttö” (Helsinki, 1998)
ja „Pilkettä silmäkulmaan” (Helsinki, 2001)
lehitsenud Jüri Viikberg*